

να τα μαζεύει. Ο Πέτρος έσκυψε στο λάκκο και πα-
ραμέρισε τα σανίδια.

- Μην τρομάξεις, μίλησε η φωνή.

Ο Πέτρος δεν τρόμαξε. Παραξενεύτηκε μονάχα
που είδε μέσα στο σκουπιδόλακκο έναν άνθρωπο με
πιτζάμες. Μην ήτανε τρελός;

- Ξέρεις την Αριστομένους; ρώτησε ο άντρας
ανυπόμονα.

- Εδώ πιο κάτω είναι.

Και βέβαια την ήξερε ο Πέτρος. Εκεί ήτανε το οι-
κόπεδο που παίζανε με το Σωτήρη φουτιμπόλ.

Η φωνή τώρα έγινε πιο ανυπόμονη και παρακαλε-
στική:

- Μπορείς να πας να χτυπήσεις το δεκαπέντε και
να πεις πως σε στέλνει ο Μιχάλης;

- Ποιος Μιχάλης;

- Εγώ.

- Δεν είσαι τρελός; αποτόλμησε να ρωτήσει ο Πέ-
τρος.

- Μπορεί... λυγάκι, μα δεν είμαι επικίνδυνος, χα-
μογέλασε άθελά του ο άγνωστος. Θέλω να γυρίσω
σπίτι μου. Βιάσου, γιατί, σα δούνε πως το 'σκασα
από το νοσοκομείο, θα ψάχνουν να με βρουν. Πες, με
στέλνει ο Μιχάλης, θέλει ρούχα.

Ο άντρας, σαν να κουράστηκε να μιλάει, σταμά-
τησε λαχανιασμένος.

- Σε ποιον να το πω;

- Σ' όποιον σου ανοίξει. Μόνο διάσου.

Ο παππούς τον είχε πάρει πέρσι σε μια παράσταση
που του είχανε δώσει προσκλησεις. Ήτανε ένας βασι-
λιάς που τον είχανε διώξει οι κόρες του για τρελό και
γύφναγε χώρες και βασίλεια να βρει αποκούμπι.

ληρ τον λέγανε το βασιλιά, το θυμήθηκε. Μπορεί
και τούτος εδώ στ' αλήθεια να μην ήτανε τρελός, να
θέλανε οι κόρες του απλώς να τον ξεφορτωθούν και
να τον κλείσανε στο νοσοκομείο. Μα βασιλιάς βέβαια
δεν ήτανε, κι ούτε είχε γενειάδα, που να την ανεμίζει
ο αγέρας. Είχε μονάχα κάτι δαθουλωτά μάγουλα και
μάτια που γυάλιζαν σαν να 'χε πυρετό.

Η πόρτα του αριθμού δεκαπέντε είχε απέξω κρε-
μασμένο ψηλά ένα ξηραμένο στεφάνι από λουλούδια
που θα 'χε απομείνει από την περσινή Πρωτομαγιά,
τότε, πριν τον πόλεμο. Του άνοιξε μια γυναικία πα-
χουλή, με γκριζωπά μαλλιά, μα το πρόσωπό της ήτα-
νε γελαστό και αργυρώτο.

- Άντε πάλι, του είπε μαλαωσιάρικα, μόλις τον εί-
δε. Άλλο δεν κάνω από το πρωί να σας μαζεύω την
μπάλα από την αυλή. Μπες και πάγ' την, μα για τε-
λευταία φορά...

- Δεν ήρθα για την ιπάλα, λέει ο Πέτρος. Με
στέλνει ο Μιχάλης.

- Ο Μιχάλης; μαμάρωσε η γυναικία στη θέση
της.

- Θέλει ρούχα.

Η γυναικία τον τράδηξε μέσα κι έκλεισε την πόρ-
τα.

- Για όνομα του Θεού, πού είναι;

- Εδώ πιο κάτω, στο λάκκο με τα σκουπίδια. Δε
θέλει να ξαναπαίει στο τρελοκομείο.

Η γυναικία δεν άκουσε τα τελευταία του λόγια.
Χάθηκε και ξαναγύρισε, σχεδόν αμέσως, μ' ένα δεμα-
τάκι. Του το 'δωσε κι έσκυψε και τον φίλησε διαστι-

Μιχάλης
ΑΠΡ